

bambóok

MAMINKA JE ŠPIONKA

ANDY MCNAB

JESS FRENCHOVÁ

ILUSTROVAL NATHAN REED

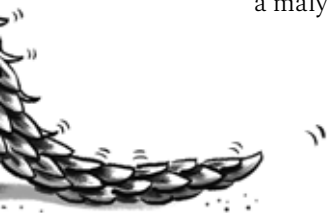
MAMINKA JE ŠPIONKA

bambôok

Pro GG a BapBapa (za inspiraci),
Squirrelovi (za uvedení do tématu)
a malým F a O (za ty nejlepší dějové zvraty).

Jess Frenchová

MAMINKA JE ŠPIONKA

ANDY MCNAB
JESS FRENCHOVÁ

ILUSTROVAL NATHAN REED

Kapitola první

Oliver si povzdechl. Když mu máma řekla, že na jarní prázdniny přijede Lucie, připravil se na to, jak se bude dělit o televizní ovladač a možná o svoje figurky zvířat, ale rozhodně se nepřichystal na tohle.

„Připravený?“ zeptala se Lucie a nadšeně nadsakovala. V ruce svírala kousek papíru a divoce jím mávala ze strany na stranu.

„Ne,“ řekl Oliver, otočil se k Lucii zády a vyřítil se z pokoje.

Nedostal se daleko, v půli cesty ho zastavilo hlasité křupnutí.

„Au!“ zaječel. Sehnul se a prohlédl si malý plastový předmět, který teď ležel rozdrčený pod jeho tygřími bačkorami.

Lucie za ním hlasitě zapíštěla. „Můj špionský dron!“ zvolala. „Prosím, řekni mi, že to nebyl můj špionský dron!“

„Hm...“ zabručel Oliver a vrazil si ruce do kapes. „Byla to nehoda.“

„Neee!“ zakvílela Lucie, klesla na kolena a začala sbírat rozbité kousky.

Filomena, Luciina rozčepýřená hnědá fenka, přiběhla do pokoje a začala místo činu očichávat.

„Zmiz, Filomeno!“ křikla Lucie.

„Poď sem, Fili,“ řekl Oliver tiše a zavolal si psa k sobě. Filomena byla jediná dobrá věc na Luciině příjezdu. Prosil mámu o psa odjakživa, ale vždycky řekla ne. Máma měla radši kočky. Naneštěstí

pro ni se zamilovala do Luciina táty, a tak musela přijmout, že vždycky, když k nim přijdou, přijede i Filomena.

„Je to v pohodě,“ oddechla si Lucie. „Rozbil jsi jenom jednu vrtuli. S trochou lepidla bude brzo vypadat jako nový.“

„No uf,“ řekl Oliver sarkasticky. „Jsem vážně rád, že po zbytek týdne bude bzučení toho nanicovatého přístroje přerušovat *Zvířecí relaci*.“

Zvířecí relace byl Oliverův nejoblíbenější televizní pořad. Moderoval ho Gavin Gaviál a byl plný těch nejúžasnějších informací o zvířatech. Gavin Gaviál byl jeho vzor. Oliver doufal, že se jednou stane novinářem jako on a bude psát o divoké přírodě. Nebo možná bude veterinářem. Nebyl si ještě úplně jistý; věděl ale, že chce určitě pracovat se zvířaty,

a nejlépe venku. Nedokázal si představit nic horšího než být zavřený celý den v kanceláři jako jeho máma.

„Takže teď už mě budeš poslouchat?“ zeptala se Lucie.

„Už jsem ti to řekl,“ odpověděl Oliver.
„Nezajímá mě to.“

„No, stejně ti to přečtu,“ dodala Lucie.
„Důvody, že je Sára špionka. Číslo jedna...“
„**Aaach**,“ zasténal Oliver.

Může být Lucie ještě otravnější? Když byla v létě posedlá sportovními auty, byla nesnesitelná. Řítíla se bytem, ostře zahýbala kolem rohů a dole v chodbě zběsile couvala. Ale tohle bylo ještě horší. Teď byla Lucie posedlá špiony.

Nemluvila o ničem jiném. Celé dny trávila plížením, posloucháním za dveřmi, psaním kódů a zapisováním čehokoli,

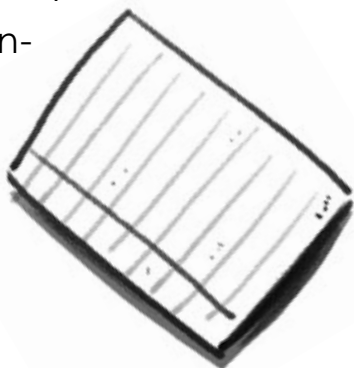

co považovala za stopu.
A co bylo úplně nejhorší
ze všeho – byla přesvědčená
o tom, že jednoho špiona mají přímo
mezi sebou.

Oliver vpochodoval do svého pokoje
a třískl za sebou dveřmi. Slyšel, jak na ně
Lucie bouchá, a věděl, že hrozí další stíž-
nost od paní Jonesové odvedle, ale bylo
mu to jedno. Už toho měl dost. Hledal po
pokoji sluchátka a přitom zaslechl útržky
toho, co Lucie křičela zpoza dveří.

„... přebornice v křížovkách... jiné jmé-
no... honička v autě... pět jazyků...“

Vrhnul se ke stolu, který
stál pod plakátem oran-
gutana. Tady jsou jeho
sluchátka! Nasadil si
je na uši a Luciin hlas

okamžitě zmlknul. Oliver se podíval na orangutana a povzdechl si.

„Vsadím se, že ty jsi nikdy podobný problém neřešil, vid'?" zeptal se. „Jsi samotářský samec. Trávíš skoro všechn svůj čas sám ve vrcholcích stromů.“

Oliver si přál, aby mohl žít také sám na stromech. V divočině nestrávil skoro žádný čas. Hned za městem byla přírodní rezervace, ale jeho máma měla obvykle moc práce na to, aby ho tam vzala.

„Tohle je Lucie," řekl orangutanovi a kývl hlavou ke dveřím do pokoje. „Je otravná, že jo?"

Znovu si povzdechl a posadil se ke stolu.

„A teď třešnička na dortu..." Složil si hlavu do dlaní. „Myslí si, že moje máma je špionka.“

Skoro se rozesmál, jak směšně to znělo. Jeho máma měla ke špionce tak moc daleko, že si nedokázal představit nic vzdálenějšího.

Mohl by vyjmenovat milión důvodů, proč by byla příšernou špionkou. Vlastně tohle přesně teď udělá!

Narovnal se a začal se prohrabovat hro-

AGENTKA
BINGOBLOTTOVÁ

mádkami na svém stole, dokud nenašel notýsek. Listoval poznámkami o nebezpečném chřestýším jedu, potom našel první čistou stránku a napsal:

DŮVODY, PROČ MOJE MÁMA
ABSOLUTNĚ, URČITĚ A STOPROCENTNĚ
NENÍ ŠPIONKA

1. Pracuje padesát hodin týdně v továrně Bingo Blott, která vyrábí kancelářské sponky. Kdy by měla čas být špionkou?
2. Poslední sport pro ni byla hodina zumbly v sokolovně, když mi bylo pět.
3. Když zápasí s každodenními povinnostmi, jako je vaření, jak by mohla zápasit se zločinci?
4. Nerozumí technologiím. Dokonce ani nemá smartphone.
5. Vzrušující den podle jejích představ spočívá v návštěvě zoo, kde tři hodiny pozoruje morčata.

Oliver se opřel a prokřupnul si klouby. Potom, co napsal svůj seznam, se cítil o něco lépe. Skoro ho mrzelo, že zavřel Lucii dveře před nosem.

Ve skutečnosti ho na jejích podezřelích, týkajících se jeho mámy, trápilo, že mu to připomnělo, jak *nudná* a *obyčejná* jeho máma ve skutečnosti je. Lucie by nikdy nepochopila, jaký to je pocit. Její táta je veterinář exotických zvířat!
NEJÚŽASNĚJŠÍ. PRÁCE. NA. SVĚTĚ.

Kapitola druhá

Olivera z pokoje nakonec vylákala až vůně smažící se cibule. Vykročil ze dveří a šlápl na něco měkkého a teplého.

„**Raaf!**“ zaštěkala Filomena, která ležela před jeho dveřmi a žvýkala svého pískačího gumového kraba.

„Filomeno,“ řekl Oliver a klekl si, „promiň, neviděl jsem tě.“ Fenka mu olízla obličej na znamení odpuštění a společně se rozběhli chodbou.

V kuchyni Lucie a její táta dělali večeři. Všude byly hory špinavých talířů a Filomena spěchala olízt pramínek rajčatové omáčky, který stékal po dvířkách

jedné ze skříněk. Mámě se tenhle nepo-
řádek nebude líbit. Ale ať je to, jak chce,
bylo hezké mít jednou domácí jídlo.

„Ahoj, Davide,“ pozdravil.

Luciin táta se otočil a usmál se. „Ahoj,
Olivere. Děláme enchiladas.“

„Krásně to voní,“ řekl Oliver.

„Neboj,“ obrátila se na něj Lucie, která
v ruce držela menší misku. „Udělám ně-
jaké bez sýra.“ Oliver se pokusil vyloudit
vděčný úsměv.

Jedna z mála výhod příjezdu Garcío-
vých bylo jídlo. S mámou jedli většinou
mraženou pizzu, pečené brambory a ob-
čas rybu s hranolky, ale když přijeli David
a Lucie, každé jídlo bylo malou oslavou.

„Mňam!“ zakřenil se Oliver. „Jak bylo
dnes v zoo, Davide? Za jakými zvířaty jsi
byl?“

„No, však to znáš,“ odpověděl David.
„Měl jsem spoustu práce. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal o těch lvíčatech, která se narodila před pár týdny?“

„Ano!“ nadšeně příkyvoval Oliver. David mu ukázal záběry z kamery, kterou umístili do výběhu. Zachycovaly, jak lvice rodí. Bylo to ještě lepší než sledovat *Zvířecí relaci*!

„Jedno lvíče matka bohužel zavrhla. Museli jsme ho odnést, aby se o něj mohl starat chovatel. Pojmenoval ho Mobi.“

„To je vážně smutné,“ řekl Oliver. „Proč ho matka zavrhla?“

„Může to být z různých důvodů,“ vysvětlil David. „Ale v tomto případě si myslím, že Mobiho matka Zahara vycítila, že mu není dobře. Když jsem Mobiho vyšetřil, zjistil jsem, že má virovou infekci. Bude

potřebovat intenzivní léčbu, abychom jeho stav dostali pod kontrolu.“

„Chudáček malý. A bude mu líp?“ zeptala se Lucie.

„Mělo by,“ řekl David, „ale už bude pozdě na to, aby šel zpátky k Zahaře.“

„Takže co se s Mobim stane, až vyrostе?“ zeptal se Oliver.

„Pravděpodobně skončí v nějaké jiné zoo,“ odpověděl David. „Ještě přesně nevím, měl jsem moc práce s orangutanem Budem. Už několik dní se necítí dobře.“

„Ale ne,“ řekl Oliver, „co je mu?“

„Nevím,“ povzdechl si David. „Zítřka mu odeberu ještě nějaké vzorky. Všechny, které jsem doted otestoval, byly úplně v normě.“ Odmlčel se, protože Lucie mu nabídla lžíci rajčatové omáčky, aby

ochutnal. Hlasitě ji vysrkl a zatleskal. „Je perfektní!“

Lucie se zářivě usmála a pak se otočila k Oliverovi. „Mohl bys prosím prostřít stůl?“

Oliver smetl štos různých papírů a několik hraček ze stolu na jednu hromadu, položil ji na podlahu a s hrdostí na stůl rozložil prostírání a příbory.

David doprostřed položil mísu s nádherně vonícím jídlem. „Ozvala se ti máma, Olivere?“ zeptal se.

Oliver zavrtěl hlavou. „Ne, ale ještě je na ni brzy, nikdy není doma před...“

Přerušil ho zvuk otevírajících se domovních dveří.

„Sáro!“ usmál se David. „Jdeš přesně včas na večeři!“

„Ahoj všichni!“ zavolala máma z před-síně, kde odhodila kabelku a klíče na